

בש"פ 8489/16 - רון עייש, ניב מנור נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 8489/16

בש"פ 8501/16

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

העורר בבש"פ 8489/16:

רון עייש

העורר בבש"פ 8501/16:

ניב מנור

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב
במ"ת 16357-08-16 שניתנה על ידי כב' השופט ש'
יניב

בשם העורר

בבש"פ 8489/16:

עו"ד נ' בן נתן

בשם העורר

בבש"פ 8501/16:

עו"ד ע' כרמלי; עו"ד ת' בנישתי; עו"ד מ' נר-גאון

בשם המשיבה:

עו"ד ש' שמש; עו"ד א' סיון; עו"ד ח' זוארץ-לוי

החלטה

מונחים בפניי שני עררים על החלטת בית המשפט המחוזי תל אביב מרכז (מ"ת 16357-08-16, כבוד השופט ש' יניב), בגדרה הוחלט, בין היתר, כי העורר בבש"פ 8489/16 (להלן: עורר 1) ישהה במעצר בית, וכי העורר בבש"פ 8501/16 (להלן: עורר 2) ישהה במעצר בית בתנאי פיקוח אלקטרוני. הסוגיה המרכזית והמשותפת העומדת במוקד העררים, היא הקביעה לפיה קיימות ראיות לכאורה נגד שני העוררים.

1. נגד עורר 1, יליד 1994, עורר 2, יליד 1995, וחמישה נאשמים נוספים (להלן יחד: הנאשמים), הוגש בתאריך 7.8.2016 כתב אישום, הכולל חמישה אישומים. בין העבירות המיוחסות לנאשמים - כל אחד לפי חלקו - עבירות אלימות חמורות, קשירת קשר לביצוע פשע ושוד בנסיבות מחמירות. על פי הנטען, העבירות בוצעו במסגרת חברות בארגון "לה-פמיליה", ארגון אוהדים של קבוצת הכדורגל בית"ר ירושלים. להלן יתוארו האישומים המיוחסים לעוררים בתמצית.

על פי האישום הראשון, המכונה פרשת "פלורנטיין", קבוצה מחברי "לה-פמיליה" - שבכללה שני העוררים, שלושה נאשמים נוספים ואחרים - קשרה קשר לארוב לאוהדי הפועל תל-אביב בסמוך לאצטדיון בלומפילד, לפצוע אותם או לגרום להם חבלה חמורה באמצעות נשק קר, בצוותא. בהתאם, בתאריך 3.10.2015 בשעות הערב, הגיעו חברי הקבוצה לאזור האצטדיון, עת מרביתם רעולי פנים ולבושים בבגדים כהים. חלקם נשאו אלות בייסבול, מקלות עץ, אבנים, סכינים, מברגים ובקבוקי זכוכית. בקצירת האומר, נטען כי הקבוצה התקדמה לעבר רחוב פלורנטיין, בסמוך למחסן לאחסון ציוד של קבוצת הפועל תל-אביב. שם, תקפו חברה את אוהדי הפועל תל-אביב שהגיעו למקום, בין היתר באמצעות אלות, מקלות, מברגים וכיסאות. אחד ממנהיגי "לה-פמיליה" אף נעץ פטיש תופסנים בעל שיניים מחודדות ארוכות בראשו של אחד מאוהדי הפועל תל-אביב, בכוונה לגרום למותו, ואחרים הוסיפו לתקוף אותו. האוהד הובהל לניתוח דחוף כשהוא בסכנת חיים מידית, ובהמשך עבר טיפולים והוא סובל מפגיעות שונות. בגין אישום זה יוחסו לעוררים ולנאשמים האחרים עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע וחבלה בכוונה מחמירה. יוער, כי מדובר באישום היחיד המיוחס לעורר 1 בכתב האישום.

לעורר 2 מיוחסים שני אישומים נוספים, הרביעי והחמישי, המכונים "כדורגל חופים 1 ו-2" בהתאמה. על פי האישום הרביעי, עורר 2, שני נאשמים נוספים ואחרים, קשרו קשר לתקוף את אוהדי מכבי חיפה בצוותא ולגנוב מהם ציוד. בתאריך 26.6.2015, סמוך לשעה 12:00, נפגשו הגורמים האמורים בחוף פולג בנתניה, במתחם בו התקיים משחק כדורגל. כשהבחינו באוהדי מכבי חיפה שמכרו חולצות של קבוצתם בכניסה למתחם, ניגש אחד האחרים לאוהד הקבוצה - ומשך בכוח מידו שק ובו חולצות. אוהדי מכבי חיפה אחזו בשק, בניסיון למנוע את גנבתו. אז, התנפלו עליהם עורר 2, שני הנאשמים ואחרים, ותקפו אותם בבעיטות ואגרופים. הם הוסיפו לעשות כן אף לאחר שחלק מהאוהדים נפלו ארצה מעוצמת המכות. בהמשך, עם הגיע המשטרה למקום, נטלו המעורבים את החולצות ונמלטו. במסגרת אישום זה, יוחסו לעורר 2 ולשני נאשמים נוספים עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע ושוד בנסיבות מחמירות.

על פי האישום החמישי, עורר 2, שני נאשמים נוספים ואחרים קשרו קשר לתקוף שוב את אוהדי קבוצת מכבי חיפה בצוותא, אך בהרכב מורחב, באמצעות נשק חם וקר. בתמצית, בתאריך 3.7.2015 נפגשה הקבוצה בפאב בחוף פולג, בסמוך למתחם בו התקיים משחק כדורגל. חברי הקבוצה הגיעו אל המתחם כשהם נושאים בקבוקי זכוכית - ואחד האחרים אף נשא רימון הלם ורימון עשן. כשהבחינו בכלי רכב השייכים לאוהדי מכבי חיפה, הגורמים האמורים או מי

מהם השליכו בקבוקי זכוכית ואבנים לעבר כלי רכב, וגרמו לו נזק. לאחר מכן, זרקו חברי הקבוצה בקבוקים, אבנים ומקלות לעבר רכב נוסף, אך משהבינו כי מדובר בעוברי אורח, וחששו שכוחות משטרה הוזעקו למקום - נמלטו. בגין אישום זה, יוחסו לעורר 2 ולשני נאשמים נוספים עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה וחבלה במזיד.

2. בהחלטה מושא העררים שלפניי, דן בית המשפט המחוזי בשאלת קיומן של ראיות לכאורה ביחס לכל אחד מהנאשמים, בהם העוררים. בהתייחס לעורר 1 ולאישום הראשון, צוין כי הובאו ראיות לכאורה לכך שהטלפון הנייד שלו אוכן באזור בעת ההתרחשות. כמו כן, צוין כי עורר 1 התקשר בעיתו זה למנהיג "לה-פמיליה" שהכה את אוהד הפועל תל-אביב באמצעות פטיש התופסנים. עוד נקבע, כי יש נפקות ראייתית לעובדה שעורר 1 הכחיש, באופן שקרי לכאורה, את היכרותו עם מנהיג "לה-פמיליה" האמור. לנוכח כל זאת, הסיק בית המשפט קמא כי מתקיימות ראיות לכאורה בנוגע למעורבות עורר 1 באישום הראשון.

באשר לעורר 2, ובנוגע לאישום הראשון, בית המשפט המחוזי התייחס לכך שהלה אישר כי נכח במקום בעת האירוע, וכן כי הגיע למקום בעקבות הודעה בקבוצת ווטסאפ. עוד צוין כי אחד הקטינים המעורבים אמר בחקירתו שעורר 2 היה אתו בפלורנטין, וכן כי מעורב נוסף בפרשה אישר בשיחתו עם עד המדינה "בהנהון ראש" את נוכחות העורר באירוע. לצד זאת, הובאה גרסת העורר, לפיה הגיע לפאב ותו לא. בהינתן כל האמור, הוכרע כי ישנן ראיות לכאורה ביחס לאישום הראשון - אך עוצמתן אינה רבה. בהתייחס לאישום הרביעי, הוא פרשת "כדורגל חופים 1", הצביע בית המשפט המחוזי על הודעת עד המדינה, שהזכיר את עורר 2 בין המשתתפים באירוע. כמו כן, התייחס בית המשפט להודעת מעורב נוסף בפרשה, שטען כי ראה את עורר 2 ואחרים בורחים. באשר לאישום החמישי, "כדורגל חופים 2", בית המשפט קמא התייחס, בין היתר, לכך שעד המדינה הזכיר את עורר 2 ברשימת מי שנטלו חלק באירוע, וכן לאמירתו כי "כל מי שהגיע למקום ידע שהוא בא לתקוף את אוהדי מכבי חיפה". בנוסף, צוין כי עורר 2 השתתף בתכתובות ווטסאפ ביום שקדם לאירוע, וכתב "הלו מחר חופים" וכן "תביאו סמים". בית המשפט קמא ציין כי אף ביחס לאישומים הרביעי והחמישי אישר המערער כי נכח במקום, אך זאת כצופה במשחקים בלבד. בהינתן כל האמור, נקבע כי קיימות ראיות לכאורה ביחס לאישומים הרביעי והחמישי.

להשלמת התמונה, לנוכח האמור, קבע בית המשפט המחוזי ביחס לעורר 1, כי הלה ישוחרר למעצר בית מלא בבית הוריו בקרית מלאכי, לצד תנאים נוספים. זאת, בין היתר בהתחשב בראיות לכאורה באירוע החמור היחיד המיוחס לו, והמלצות שירות המבחן. באשר לעורר 2, החליט בית המשפט קמא על מעצרו בתנאי פיקוח אלקטרוני, וכן תנאים נוספים. זאת בפרט בהתחשב במידת מעורבותו באירועים על פי הראיות לכאורה, גילו הצעיר, תסקיר שירות המבחן והעובדה כי הוא נעדר עבר פלילי.

3. טענות הצדדים בעררים שבפניי, נסובות כאמור סביב שאלת קיומן של ראיות לכאורה. סנגורו של עורר 1 התייחס לאישום הראשון, והעלה טענות בין היתר בנוגע לאיכון ולשיחה עם מנהיג "לה-פמיליה" - כאשר לשיטתו לא הוכחה מעורבות העורר באירוע, ולא נחצה הרף הדרוש לראיות לכאורה.

בא כוח עורר 2 טען כי פרט לנוכחות בזירות האירועים, לא מיוחסת לעורר כל פעולה "אקטיבית" בשלושת האישומים. בפרט, ביחס לאישום הרביעי, נטען כי הודעות עד המדינה רצופות בסתירות מהותיות. בהתייחס לאישום

החמישי, נטען בין היתר כי חלה טעות בזיהוי העורר. לשיטת הסנגור, התוצאה של מעצר בתנאי איזוק אלקטרוני אינה בהלימה נכונה בנסיבות העניין.

באת כוח המשיבה סמכה ידיה על הקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה. בהתייחס לעורר 1, הדגישה, בין היתר, כי הלה נתפס בשקרו עת טען כי כלל לא היה באזור האירוע בפלורנטין, וכאשר טען כי איננו מכיר את מנהיג "לה-פמיליה" שעמו דיבר. באשר לעורר 2, המשיבה חלקה על מסקנת בית המשפט קמא כי עוצמת הראיות ביחס לאישום הראשון אינה גבוהה, וכאמור טענה לקיומן של ראיות לכאורה ביתר האישומים.

4. לאחר שעיינתי בחומר שהונח בפניי ושמעתי את הצדדים, מצאתי כי דין העררים להתקבל באופן חלקי בכל הנוגע לעורר 1 ולהידחות ביחס לעורר 2. טרם אסביר, יודגש המובן מאליו. כשם שבוחנים בסיום המשפט את הראיות שהוגשו לגבי כל נאשם בנפרד ובאופן אינדיבידואלי, כך יש לנהוג גם בשלב המקדמי יותר בבקשה למעצר עד לסיום הליכים. דהיינו, בדיקת הראיה - לכאורה ולא מעבר לכל ספק סביר - באופן אינדיבידואלי, היא מצוות המחוקק.

באשר לעורר 1, יש להקדים ולומר כי הלה אכן אוכן באזור, למצער בסמוך למועד ההתרחשות, ואף שוחח עם אחד המעורבים המרכזיים באירוע לאחר מכן. מכאן, על פני הדברים, ניתן להסיק, יחד עם ראיות נסיבתיות נוספות, כי קיימות ראיות פורמליות שעשויות ללמד על מעורבותו באירוע. יחד עם זאת, סבור אני כי עוצמת הראיות אינה רבה. בקבעי זאת, התייחסתי לכך שלא הונחה מצד המשיבה חוות דעת ממנה עולה מיקומו המדויק של עורר 1 בשעת האירוע. בנוסף - ועל אף שבית המשפט המחוזי לא התייחס לראיה זו בהחלטתו - מצאתי להעיר כי נראה שאין די בהנהון של שותף שנשאל על ידי עד המדינה כדי ללמד על מעורבות עורר 1 בפרשה. כך בפרט כאשר ההנהון היה בתגובה לאזכור שתי דמויות. בכל מקרה, בהעדר הסבר להנהון, מתעוררת השאלה, גם אם השותף התכוון לעורר 1 - הכיצד הסיק מסקנה זו. לאמור, אין לשלול כי מדובר בעדות מפי השמועה. מהאמור עולה, כי על פניו, לא ברורה מידת מעורבותו של העורר בפרשת פלורנטין בהתבסס על הראיות האמורות. עוד נראה, כי השיחה בסמוך לאירוע עשויה ללמד גם על כך שעורר 1 לא נמצא בנוכחות מנהיג "לה-פמיליה" בשעת האירוע. כך או כך, מדובר בשיחה אחת, ובשיחות נוספות למעורב נוסף בהמשך הערב.

כלל הוא כי בחינת קיומן של ראיות לכאורה בבקשה למעצר עד לסיום ההליכים, אינה בינארית. הווה אומר, גם אם התשובה חיובית, יש לתת משקל לעוצמת הראיות. אמנם, היה וקיימות ראיות לכאורה, יש להתמקד במרכיבים הנוספים של החלטה מעין זו - עילת מעצר וקיומה של חלופה. אולם לעיתים יש זיקה בין השלבים השונים של ההחלטה. לאמור, במקרה המתאים יינתן משקל לכך שהראיות לכאורה, גם אם הן קיימות, מצויות על הגבול. או אז, האפשרות של זיכוי נאשם או הרשעתו בעבירה פחותה בחומרתה בסיום המשפט - מוחשית יותר. על כן, במקרה כזה, גדל הסיכוי כי יוחלט להגביל את חירותו של נאשם בצורה אחרת. ודוק, אין בכך קביעה של כלל נוקשה. ייתכן, בהתאם לנסיבות, כי גם במקרה בו הראיות לכאורה אינן בעוצמה גבוהה, בכל זאת, עקב שיקולים אחרים, בית המשפט יורה על מעצר. בענייננו, בית המשפט קמא, ובצדק, לא צעד בכיוון זה. בבואי לשקול את מלוא הנסיבות, לרבות העבירה המיוחסת לעורר 1 - כאשר חלקו בה אינו ברור - נחה דעתי כי תנאי השחרור מפירים, במידה מסוימת, את האיזון בין האינטרס הציבורי לבין זכויות נאשם.

בהתאם, ובהינתן גם כי עורר 1 נעדר עבר פלילי פרט לאי-הרשעה בהליך בשנת 2013, שוכנעתי כי תוצאה של מעצר בית מלא הינה חמורה מדי. על כן, הריני קובע כי יש להותיר את מעצר הבית של עורר 1 בבית הוריו על כנו, אך

לעת הזו, לאפשר לו לצאת בכל יום בין השעות 9:00-15:00. יודגש כי כל יתר התנאים שנקבעו בפסקה 6 להחלטת של בית המשפט המחוזי מיום 10.10.2016 יעמדו בעינם, לרבות תנאים בדבר ערבויות; הפקדת מזומן; התחייבויות המפקחים; צו עיכוב יציאה מהארץ; צו האוסר על עורר 1 ליצור קשר ישיר או עקיף עם מי מהמעורבים אשר הוגשו נגדם כתב אישום, וכן עם מי מחברי "לה-פמיליה"; ופיקוח מעצר של שירות המבחן. לצד האמור, וכדי להקטין את הסיכון - ולשאלתי בנוגע לתנאי זה לא התנגד הסנגור במהלך הדיון - הריני קובע כי עורר 1 לא יתקרב למגרשי כדורגל, בפרט לצורך משחקי קבוצת בית"ר ירושלים.

5. בהתייחס לעורר 2, סבור אני כי בשלב זה ישנן ראיות גולמיות, לפחות ביחס לחלק מהאישומים, אשר קיים סיכוי סביר שעיובדן במהלך המשפט יוביל לביסוס אשמתו (ראו בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, פסקה 12 (1996)). יוער כי לא התעלמתי מהכרעת בית המשפט קמא כי עוצמתן של הראיות לכאורה ביחס לאישום הראשון אינה רבה. לכך אף יש להוסיף כי אפשר שטענות הסנגור - לרבות בנוגע לטעות בזיהוי העורר ולסתירות בדברי עד המדינה - תתבררנה כבעלות משקל במעלה הדרך, במהלך המשפט. יחד עם זאת, בנקודה בה אנו ניצבים כיום, סבורני כי על פני הדברים, יש במכלול הראיות, וודאי בהצטברותן זו לזו, כדי להוות תשתית מספיקה למעצרו של עורר 2 עד סוף ההליכים המשפטיים נגדו. כך למצער ביחס לאישומים הרביעי והחמישי. בהקשר זה, יש ליתן משקל בין היתר לראיות הישירות בדבר נוכחות העורר באזור התרחשות שלושת האירועים; השתתפותו בקבוצת הווטסאפ בה הייתה התייחסות למפגש ביום האירוע; ואזכוריו המתוארים על ידי מעורבים אחרים, לרבות אזכורו על ידי עד המדינה כאחד המשתתפים. לנוכח האמור, הריני קובע כי החלטת בית המשפט המחוזי מיום 13.10.2016, לפיה העורר ימצא במעצר בתנאי איזוק אלקטרוני, תעמוד בעינה, על כל תנאיה.

בהגיעי למסקנה זו, השוויתי בין העוררים; בדקתי באופן עצמאי את מסוכנותו של עורר 2 לעומת עורר 1 כעולה מהראיות לכאורה ביחס לאישומים השונים; התייחסתי לשוני בעוצמת הראיות, שאיתנות יותר לגבי עורר 2; וכן לתסקירי המעצר. לנוכח כל אלה, ועל רקע החלטות שונות שניתנו בבקשות דומות לגבי יתר הנאשמים (ראו למשל החלטתי בבש"פ 8347/16 פלוני נ' מדינת ישראל (9.11.2016)), נחה דעתי כי יש להעניק משקל גדול יותר לאינטרס הציבורי בעניינו של עורר 2, וכי לא נפלה טעות בהחלטת בית המשפט קמא להורות על מעצרו בתנאי איזוק אלקטרוני.

6. סוף דבר, הריני מורה כי עורר 1 ישהה במעצר בית חלקי בבית הוריו, ויתאפשר לו לצאת בכל יום בין השעות 9:00-15:00. יתר התנאים, כאמור, יותרו כמפורט בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 10.10.2016, ואליהם יתווסף התנאי כי עורר 1 לא יתקרב למגרשי כדורגל, כמפורט לעיל. באשר לעורר 2, החלטת בית המשפט קמא מיום 13.10.2016 בדבר מעצרו בתנאי איזוק אלקטרוני תעמוד בעינה, לרבות כל התנאים שנקבעו בה.

ניתנה היום, כ"ט בכסלו התשע"ז (29.12.2016).

ש ו פ ט